

LOOKE

Bible

ฉบับ
ทดลองอ่าน

อาร์มมี

สถาปนะภักดิ์ GEB★เมธ

ดัดแปลงจากซีรีส์วัยรุ่นที่สร้างปรากฏการณ์แห่งยุค

1

พี่โตนกี้มากยุค

สยามเพิ่งเปลี่ยนลายเล็บใหม่...เป็นลายแอมโมไนต์ที่ถูกก็มาตั้งแต่ยุคจูราสสิก

ซากฟอสซิลหอยวงช้างดึกดำบรรพ์เจ็ดสิบเจ็ดชิ้น อายุหกสิบล้านปี จะถูกหิมรับเหมาปรับปรุงทัศนียภาพทางเท้านำมาฝังประดับตกแต่งพื้นสยามตามจุดต่างๆ มันถูกรอถูกตัด ถูกแปะลงไปแล้วขีดถูอย่างดีจนเกิดประกายแวววาวจริงๆ ไม่มีคนสนใจพวกมันขนาดนั้น จนใครสักคนถูกก็เดินคอตก แล้วก็ลงไปเจอมันโดยบังเอิญ ยกโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายรูปส่งถามในกรู๊ปแชต

หอยเชียนี่มันตัวอะไรวะครับจารย์

เป็นกระแสือฮาบหน้าจอให้น่าแชร์พอสมควร จนทำให้เด็กหนุ่ม ม.ปลายคนหนึ่ง ขอร้องให้ช่างเล็บร้านประจำ วาดแอมโมไนต์ลงบนเล็บนิ้วนางข้างซ้ายของเขาเพื่อเอาไปอวดเด็กหนุ่มอีกคน สร้างบทสนทนาชื่นชมสองสามประโยค ก่อนที่ทั้งคู่จะกระต๊อบเท้าพร้อมกันลงไปบนซากแอมโมไนต์ อีกตัวด้วยจังหวะท่วงท่าเพลงสมัยนิยม

ระหว่างนั้นรองเท้าผ้าใบสีดำคู่หนึ่งร้อยเชือกผูกถูกปิดสลับสีดำชมพู ตั้งใจตามล่าถ่ายรูปแอมโมไนต์ตามพื้นให้ได้มากที่สุด เพื่อแชร์ตำแหน่งของพวกมันในกรู๊ปแชตไลน์ให้เพื่อนบ้านไกลที่ไม่ได้มีโอกาสมา โดยไม่รู้ว่าโพรมิด เพื่อนอีกคนในกลุ่มอยู่ไม่ไกล ไม่ได้สนใจแชตไลน์หรือแอมโมไนต์ตัวไหนเท่ากับข้อความที่แจ้งเตือนาบนจอไอแพดของซานมที่ทั้งคู่กำลังเรียนออนไลน์คลาสพีฟารอสด้วยกัน

“สรุปนี่กับนี่เป็นอะไรกัน” โพรมิดโพล่งถามซานมโดยไม่สนใจจะปิดไมค์และเพื่อนกว่าสิบชีวิตที่หยุดฟังทั้งคู่กลางคลาสเรียนภาษาอังกฤษออนไลน์ของพีฟารอส เพื่อนทุกคนในชุมสวดู พีฟารอสก็ชะงัก ทั้งคู่เลยรีบปิดกล้อง ก่อนที่โพรมิดจะสั่งซานมให้ลุกออกไปเคลียร์ที่ระเบียง

“นี่ก็ก๊าก ๆ กันไปก่อนได้ปะ โพรมิด” ซานมกอดอกเหลือดอกกับท่าทีของโพรมิด

“ไม่...” โพรมิดเสียงแข็ง “...นี่ให้เพื่อนกับแพน

เลือกมา!"

ชานมถอนหายใจ เบือนหน้าไปทางอื่น

"เลือกมาดี" โฟร์มดคาดคั้น

"เพื่อน อะ" ชานมตอบในที่สุด

เกิดความเจ็บบงันระหว่างความสัมพันธ์ที่อ่อนแอของทั้งคู่ ความรุนแรงของคำใหม่นิยามกำกวมนั้น สร้างพลังทำลายล้างยิ่งกว่าอุกกาบาตที่คร่าชีวิตแอมโมไนต์ทั้งเจ็ดสิบเจ็ดตัวเมื่อหกสิบล้านปีที่แล้ว

"เพื่อนฟองมิงงะ!" โฟร์มดตะคอกใส่หน้าชานมแล้วรีบผลุนผลันออกไป

ยังไม่ทันได้สานต่อความสัมพันธ์ไปถึงไหน โฟร์มดกลับต้องมานั่งจุ่มปุ๊กอยู่ข้างเสา แถวลานลาดสยามสแควร์วัน ผู้คนเดินไปมาขวักไขว่ เด็กหนุ่มร่ำรวยใส่หน้าจ้อโทรศัพท์ด้วยความเดือดดาล ก่อนจะทรุดตัวลงซบหน้าบนฝ่ามือ กระตุกจนตัวสั่นสะอื้น พยายามบีบน้ำตาแต่ไม่มีอะไรออกมาสักหยด ลักพักหนึ่งนึกขึ้นได้ สงสัยตัวเองว่าทำไมไม่รู้สึกละเลย แต่โดนกักแบบนั้นใคร ๆ ก็คงร้องไห้หรือเปล่า คิดได้ดังนั้นจึงดึงเข้าขึ้นมาถอดปลอยโซออกมาซะใหญ่ชะโง่ ก่อนจะลดเข่าลงนั่งงง เหนอะ ก็ไม่ได้รู้สึกอะไรขนาดนั้น เมื่อก็ไม่ได้แต่การร้องไห้เลยด้วยซ้ำ แต่ถ้าเรียกว่าแอ็กติงก็คือเอานาฏราชไปเลย

คนรอบข้างต่างมีอารมณ์ร่วมกับเด็กหนุ่มฟูฟ่องเหียวได้ทันที

อาคารแบบนี้ วิทยาลัยนี้นะ และที่สยามแห่งนี้ เด็กหนุ่มนั้นต้องโดนใครก็มาแน่นอน การก็มีมาทุกยุค ตั้งแต่สมัยที่สยามยังมีลานน้ำพุและโรงหนังสแตนดาร์ดอะโลนครบทั้งสามโรง

คุณยายมาทำฟันปลอมที่คณะทันตแพทย์ นั่งฟังเสาช้าง ๆ รอลานมารับ เห็นโพร้มดก็นึกถึงตอนโดนก็จากรักแรก เขาชวนยายมาดูหนังเรื่อง *รถถังประจัญบาน* ที่โรงหนังสยาม ทั้ง ๆ ที่แอบจับมือกันจกป๊อปคอร์นทั้งเรื่อง แต่พอดูหนังจบออกมา ยายรวบรวมความกล้าสารภาพรัก มันกลับเสือกบอกว่าเป็นเพื่อนกันไปก่อน จนแก่ตายจากกันไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่านั้น ก่อนที่โรงหนังสยามจะหายไป ก่อนที่ยายจะได้คิวทำฟันปลอม และก่อนที่โพร้มดจะลงมากลางจากชาติที่แล้ว

แม่ป้าในชุดยูนิฟอร์มทะเลมดทะแม่งถือแก้วน้ำปั่นเดินผ่านโพร้มดไปพร้อมเพื่อนอีกคน เพื่อนสนิทคนเดียวคนเดิม ตั้งแต่สมัยใส่สายเดี่ยวถือแก้วชานมไข่มุกทรงยาว เอ่ยคำสัญญาต่อหน้าลานน้ำพุเซนต์เตอร์พอยต์ คลอดด้วยเพลง *ลำบัก* ของโบ-จอยซ์ ว่าหากอายุครบสามสิบปีแล้วแต่ละคนยังไม่มีใคร จะตกลงแต่งงานด้วยกัน คุณป้าก็รอนวัยเลยเลขหลักสี่แล้ว จนลานน้ำพุเหือดแห้งก็ยังไม่มีการว่าเพื่อนสนิทคนนี้จะพาก้าวข้ามเส้นไหนสักที

พี่ชายใส่เสื้อผ้าสตริตแวร์ตั้งแต่หัวจรดเท้าถือถุงบรรจุกล่องรองเท้าไอนิซิกะไทเกอร์รุ่นใหม่ที่ไม่ใช่ไซส์ตัวเองผ่านโพร้มดไป นึกกะเหี่ยวใจที่เริ่มคุยกันตั้งแต่ตอนที่ใส่ชุดนักเรียนจนกันไปดู

รักแห่งสยาม ที่โรงหนังสกาลาด้วยกัน ต่อแถวกินโรติบอย จนความสัมพันธ์ทางกายก็พัฒนาไปถึงไหนต่อไหน จนช่องทางกฎหมายก็กำลังจะอนุญาตให้เป็นนั่นเป็นนี่กันได้ จนโรงหนังสกาลาถูกทุบไปแล้ว แต่ปีนี้ก็ยังชื่อของเซอร์ไพรส์วันเกิดให้ในฐานะเพื่อนอยู่ดี

หลายสิ่งรอบสยามเปลี่ยนไป ลูกเรือ ทูบทิ้ง สร้างทับปรับปรุงใหม่ ร้านรวงผุดขึ้นเลิกราไปตามสินค้าที่เป็นกระแสตามยุคสมัย เสื้อผ้าหน้าผมแฟชั่นของผู้คนเปลี่ยนไป โรงหนังจากสามโรงเหลือเพียงแคโรงเดียวที่ทุกคนเห็นคุณค่าและช่วยกันยื้อเอาไว้ แต่สิ่งหนึ่งที่ยื้อไว้ไม่ไหวคือความรู้สึกในใจโพรมด

โพรมดยังหุดหิดเต็มขั้น ในใจยังคิดวอกกับสถานะ “เพื่อน” ล่าสุดไม่หยุด เลยสวมหูฟังเขียวแล้วควักโทรศัพท์ที่ขึ้นมาพิมพ์ช่องค้นหาในแอปติกต็อก

เพื่อนคืออะไร

คลิปวิดีโอของคนคุ้นตาแดงขึ้นมา ชานมพูดหน้าเร่รินให้กับคนสัมภาษณ์ว่า “เพื่อนเธอคะ เป็นเพื่อน แต่ไม่ใช่แฟน แต่ไม่ใช่คนคุย แต่ก็ไม่ใช่คนรู้จัก สรุปลikeไม่มีสถานะนั่นล่ะคะ”

“ไม่มีสถานะพ่องมึงงะ!” โพรมดสบถเสียงดัง จนคุณยายพี่ชาย และแม่ป้ารอบ ๆ หันมามองเป็นตาเดียว

สยามเพิ่งเปลี่ยนลายเล็บใหม่...เป็นลายเด็กหนุ่มวัยว้าวุ่น ทั้งสิ่งที่กำลังจะถูกกักตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

was founded in 2012 by
Grace Kintner for class
design is deep flower, it
was first placed in her
friend's home and fully was
Since Jan. 2017 here,
there and everywhere

Life is not perfect

but your nails can be

2

สถานีสยาม

โพร้มดนั่งเปลี่ยนโทรทัศน์จออยู่บนชักโครกหลายนาที่แล้ว

ไล่ดูรูปทรงผมในลุคต่างๆ ขององรีวงพรีอกซี เจอ
ลุคหนึ่งที่ก็น่าจะเข้าสีผมและใบหน้าของตัวเองดี วันเปิดเทอม
ขึ้น ม.4 วันแรกวันนี้ เขาอยากทำอะไรให้แตกต่างจากเดิมบ้าง
คนอย่างโพร้มจะเป็นเด็ก ม.ปลายดาษดินธรรมดาไม่ได้ เปิดตัว
วันนี้ต้องจิ้ง ต้องใหญ่ให้สมศักดิ์ศรีนักเรียนนำวงดนตรีอันดับหนึ่ง
ของโรงเรียนอย่างวง “แบตเต็ม 100%” หน่อยดิอะ! อีหึง!
ถึงแม้ทั้งโรงเรียนจะมีวงเดียวก็เถอะ

ควักเจลแต่งผมจากกระปุกมาปาดซ้ายปาดขวาหน้า
กระจกที่เขียนลายกราฟฟิตีแปะสติ๊กเกอร์หลากสีอยู่เต็มไปหมด
เช็กเงาสะท้อนมุมเงยมุมซ่อนจนแน่ใจ องรี พรีอกซีก็องรี
พรีอกซีเถอะ เจอโพร้มดแบตเต็ม 100% หน่อยเป็นยังงี้ นี่มัน

จะหล่อเกินปุยมั้ย หล่อซิบหาย หล่อแบบต้าซ*! หันซ้ายก็ต้าซ!
หันขวาก็ยังต้าซ!! วันนี้ต้องมีใครบาดเจ็บเพราะมีคนหล่อบาดใจ
แน่ๆ ความหล่อระดับวาระแห่งชาติ หล่อแบบแชร์วนไป เรื่องนี้
ต้องถึงนายกฯ ถึงกระทรวงสาธารณสุข

เสียงกระต๊อบเท้าปึงปึงดังผ่านหน้าห้องน้ำวิ่งลงบันไดไป
ยายเพี้ยฟางแก้วน้องสาวคงรีบลงไปเอาหน้ากับแม่แยมที่รถแล้ว
โพร้มดเลยรีบคว้าผ้าขนหนูออกจากห้องน้ำไปเช็ดตัวหน้ากระจก
อีกบาน อยากจะมีเวลาเชยชมมวลกล้ำเนื้อที่อดทนกัดใจฝึก
ตามคลิปพีเบ้เงินหอบแตกตลอดทั้งปิดเทอม

แต่เสียงนำรำคาญของเครื่องยนต์หน้าบ้านทำให้โพร้มด
ต้องรีบคว้าชุดนักเรียนใหม่มาสวมอย่างไว ตอนที่แม่แยม
เริ่มเปิดชั้นลูปแล้วเร่งเสียงลำโพงรถ ก่อนจะโผล่หัวแหกปาก
แผดเสียงแปดหลอดประกอบการเดินเข้าจังหวะเพื่อเร่งโพร้มด
ให้รีบลงไป เพลง *เด็กมีปัญหา* ที่โพร้มดได้ยินแม่แยมร้องไม่เพราะ
มาทั้งชีวิต เอาจริงแม่แยมน่าจะร้องตั้งแต่เขาอยู่ในท้อง

“โห...แม่ ไม่เอา ฟังแต่กามิ มันแก่!” โพร้มดตะโกน
ลงมาจากชั้นสอง รีบคว้าแป้และกีตาร์ตัวเก่งขึ้นมาสะพาย
กุลิกุจยัดต่างหูลงรูเจาะ ยัดเท้าใส่รองเท้า รีบวิ่งลงไปที่รถ
ก่อนแม่แยมจะทำกิริยาฉาวโฉ่ต่อหน้าเพื่อนบ้านไปมากกว่านี้

* หมายถึงสุดยอด หรือดีเยี่ยม

“แม่ลงมา...” โฟร์มดขอร้อง รีบแทรกตัวเข้าไป
ในเบาะหลัง “เปลี่ยนเพลงเหอะ เพลงอินดี้ ปีสักเก็น”

ยังไม่ทันที่แม่แยมจะทำให้โฟร์มดรู้สึกอายจนจบเพลง
เฟย์ฟางแก้วน้องสาวที่นั่งเบาะหน้าจัดการชิงกับลูทูธจาก
ไอโฟนกับแอปเปิลคาร์เพลย์ในรถ เปลี่ยนเพลงเป็น *Spring
Day* ของวงบีทูเอสเพื่อร้องกระแสเพลงยุคดึกดำบรรพ์ให้
แม่แยมกลับมา นั่งเป็นผู้เป็นคน แล้วออกรถเพื่อส่งทั้งคู่
ไปโรงเรียนสักที

ครอบครัวโฟร์มดถึงแม้จะหนักไปทางเกิน ๆ แต่ก็รักกันดี
พ่อทิวจีบแม่แยมเพราะว่าแม่แยมเป็นตังแกมิกาเซ่ ร้องและ
เต้นได้ทุกเพลงตั้งแต่กามีฯ เจนหนึ่ง ชอบถึงขั้นเรียกตัวเองว่า
เป็น “แยม กามีกาเซ่” ถึงไม่ใช่ “แยม เนโกะจัมพ์” แต่เป็น
“แยม ชิสกา” นางเลยมีปมว่าเลิกเมนแล้ว แต่คนดันรู้จัก
แค่ *อย่ามากมาย* เพลงเดียว ออกมาแค่อัลบั้มเดียว แล้วก็จบ
แยกวง

ดังนั้นพอนางมีลูก นางก็เลยอยากจะตั้งชื่อลูกเป็นศิลปิน
คู่อีหือวงที่มีหลายอัลบั้ม ไม่สนว่าลูกที่ออกมาจะเป็นเพศอะไร
ชื่อจะเข้ากับลูกหรือเพื่อนจะล้อให้อายทีหลังไหม ลูกคนแรกเลย
ชื่อโฟร์มด คนที่สองให้ชื่อเฟย์ฟางแก้ว คนที่สามกำลังจะชื่อว่า
เคโอติก และคนที่สี่...ทุกคนต้องตายไม่ถูกแน่ ๆ เพราะเป็น
ชื่อวงเฉพาะกิจ โฟร์มดกับเฟย์ฟางแก้วเกือบจะมีน้องคนสุดท้อง

ชื่อเซเวนเดส์* แล้วเขียว แม่แจ่มยังบอกอีกว่าถ้ามีน้องแฝด
จะตั้งชื่อว่าไปป์กับมาก่อน** โพร้มดตั้งตารออยากให้มีน้องแฝด
น่ารักๆในบ้าน เพราะ همینเปื่อย่ายเพี้ยฟางแก้วเต็มทน

แต่น่าเสียดาย น้อง ๆ ยังไม่มาแต่พายุเศรษฐกิจช่วง
วิกฤติแฮมเบอร์เกอร์พัดใส่บ้านชะก่อน พ่อทิวต้องออกจาก
งานวิศวกร มาเลี้ยงแม่แจ่มที่โดนเลย์ออฟจากบริษัทโฆษณา
เช่นกัน ทั้งคู่เลยเปิดร้านกิฟต์ช้อปเล็กๆ ด้วยกัน โพร้มดกับ
น้องเตบโตมาในร้านจึงมีสต็อกเกอร์ลายต่างๆ ให้ปะเล่นเต็มบ้าน
ตั้งแต่เด็กยันโต จนมาช่วงโควิด-19 พ่อทิวแม่แจ่มต้องปรับตัว
อีกรอบ หันมาลงไลฟ์ขายของออนไลน์ ซึ่งดูเหมือนว่าจะไป
ได้สวย เริ่มจากของที่ขายไม่ออกในร้าน ลามไปถึงของที่อยู่
ในกระแส จนพอมีเงินส่งลูกๆ เรียนโรงเรียนใจกลางเมืองได้
โดยไม่ลำบากจนเกินไป

แต่ที่ลำบากคือการฝากการจราจรไปโรงเรียนทุกเช้า แม่
ต้องปลุกสองพี่น้องให้ตื่นตั้งแต่โกโหเพื่อขับรถจากเสนานิคม
ตรงข้ามเมือง ตรงดิ่งเข้าไปส่งโพร้มดแถวใจกลางเมืองที่สยาม
แล้วค่อยวกไปส่งเพี้ยฟางแก้วแถวเกียกกาย ถ้าวันไหนพายุ

* Seven Days เป็นโปรเจกต์พิเศษจากค่ายกามิกาเซ่ โดยน่านักร้องหญิงเจ็ดคน
ในค่ายมารวมตัวกัน ได้แก่ เพี้ย จินนี่ พิม แจ่ม หวาย มิน และมิลา เปิดตัวด้วยซิงเกิ้ลแรก
ที่ชื่อ *ภาวะโลก LUV*

** ไปป์ - มนธภูมิ สมนวรางกูร และมาก่อน-ภูวพัฒน์ ธรรมอนุชา อดีตศิลปินคู่ของ
ค่ายกามิกาเซ่

ฝนตกลงมาจนเกิดน้ำรอการระบาย เดว่าเข้าวันนั้นโพร้มดจะขาดเรียนคาบแรกไปแน่นอน ซึ่งดูเหมือนแม่จะไม่ได้ซีเรียสเรื่องผลการเรียนของเขากับน้องเท่าไร ทว่าซีเรียสเรื่องที่ลูก ๆ จะต้องผจญในกรุงเทพฯ แสนอันตรายด้วยตัวเองมากกว่า

แต่วันนี้น้องโพร้มดคนดีของแม่แถมจะขึ้น ม.4 แล้วสถานีรถไฟฟ้าบีทีเอสเสนานิคมก็อุตสาหกรรมต่อขยายมาถึงปากซอยหน้าบ้าน เพื่อนในกลุ่มทุกคนก็ขึ้นรถไฟฟ้าบีทีเอสไปโรงเรียนเองกันแล้วทั้งนั้น คนแก่ ๆ คุณ ๆ อย่างนักร้องนางวงโรงเรียนจะรอให้แม่มารับมาส่งที่โรงเรียนทุกวันได้ยังไง อายเพื่อน อายเด็ก ม.ต้นมัน วันนี่ละ ที่โพร้มดจะโบยบินด้วยปีกของตัวเอง

“แม่ว่า แกร่อีกนิดไหม รอเข้ามาหา'ลัยก่อน โรงเรียนกากับโรงเรียนน้องทางเดียวกันเลย จะขึ้นรถไฟฟ้าทำไมลูก” แม่รั้งไว้ด้วยสีหน้าเป็นห่วง โพร้มดอยากย้อนว่าทางเดียวกันของแม่คือ...ครึ่งชั่วโมงเป็นอย่างน้อย

“โอ้แม่ มันเกินปุยมั้ย ตอน ม.1 แม่ก็บอกว่าให้รอ ม.4 ก่อน ตอนนั้นหนู ม.4 แล้วนะ ปล่อยหนูไปได้ไหม สุดสวย”

ไม่รู้ว่โพร้มดย้อนคำแม่ที่เคยพูดไว้ตอน ม.1 หรือคำชมว่าสุดสวยตอน ม.4 แต่ผลลัพธ์ทำให้โพร้มดได้ขึ้นมายืนอยู่หน้าช่องจำหน่ายตั๋วของสถานีรถไฟฟ้าเสนานิคม นึกสงสัยว่าทำไมเขาต้องรู้สึกใจเต้นประหลาด กับอีกแค่เลือกประเภทบัตรโดยสาร โพร้มดทำทรงมั่นใจ จริง ๆ เขาไม่รู้หรอกกว่าบัตรแต่ละ

ประเภทต่างกันหรือคึกกว่าบัตรประเภทอื่นยังไง แค่ว่า
ไอ้เฝ้าหรือไอ้ไม้สักคน เคยทำบัตรนักเรียนแบบรายเดือนหาย
แล้วลากโฟร്മดไปซื้อเป็นเพื่อน

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่โฟร്മดขึ้นรถไฟฟ้าบีทีเอส แต่จะเป็น
ครั้งแรกในอีกหลาย ๆ ครั้งต่อจากนี้ที่เขาจะเป็นคนกำหนด
เส้นทางได้เอง รวากับว่าบัตรรายเดือนคือใบเบิกทางมหัศจรรย์
ประตูเลื่อนของรถไฟฟ้าคือประตูวิเศษไปไหนก็ได้ แค่อุ้มชื่อ
สถานีต่าง ๆ บนป้ายแล้วคิดว่าจะลงที่ไหนก็ได้ แค่นี้ก็รู้สึก
เป็นวัยรุ่นเต็มตัวแล้ว กลิ่นของอึระมันหอมอย่างนี้เอง

โฟร്മดขอร้องพี่แว่นแปลกหน้าเอื่อมระอาคนหนึ่งถ่ายรูป
ให้ แกล้งๆ แอ็กทำย่นเกาะเสาคาบัตรรายเดือนใบแรก จี๋ปาก
ดิ่งหน้า เบลอตา สไตส์ตั้งใจเฟลอ แล้วไล่ดูจากบรรดาหลาย
สิบชะะ เลือกรูปเดียวที่ปากเจ๋อฟิลเช็กซึ่งส่งเข้าไปสร้างกระแส
ในกรู๊ปแชตไลน์ “แบตเต็ม 100%” ที่มีสมาชิกอยู่หกคนเท่ากับ
สมาชิกวงฟร็อกซี่

เปิดดี เสนานิคมกัก

โฟร്മดตื่นเต้นร่าเริงพึมพำข้อความลงไป เพื่อนอีกห้าคน
อ่านเร็วทันใจอย่างที่คาด ไอ้ฉวนเป็นคนแรกที่ตอบว่าอยู่อนุช
ตามมาด้วยเฝ้าที่อยู่พระโขนง ไม่อยู่วงเวียนใหญ่ ส่วนไฟฟ้า

ตอบดีกว่ากำลังนั่งแท็กซี่ไปโรงเรียนจากแอปเรียกรถ ทุกคนเหมือนจะอยู่ไกลและน่าจะขึ้นกันคนละสาย จะมีก็แต่เพื่อนในกลุ่มคนสุดท้าย

มึงงงง กูอยู่หมอชิต ไปพร้อมกับปะ

ไอ้บ้าหรือบ้าป็น เพื่อนสนิทที่สุดของโพรมด์ที่ตัวติดกันมาตั้งแต่ ม.1 เพิ่งรู้เหมือนกันว่าบ้านมันอยู่แถวหมอชิต เงยหน้าอ่านดูป้ายสถานีก็พบว่าเป็นทางเดียวกัน ดีเหมือนกัน ต่อจากนี้จะได้คุยเรื่องที่สนใจจริง ๆ กับเพื่อนวัยเดียวกันบ้าง ไม่ต้องเถียงกับแม่แจ่มหรือทะเลาะเรื่องไร้สาระกับเฟย์ฟางแก้วบนรถอีกแล้ว

ตัวหนอนยักษ์กระดืบเคลื่อนมาจอดที่สถานีหมอชิต ไอ้บ้าโผล่หน้าหมาบ๊อแบ็กไม่มีพิษมีภัยของมันเข้าขบวนมาพร้อมสะพานกีตาร์ตัวใหญ่ เพื่อนทั้งสองหากันไม่ยาก เพราะกล่องกีตาร์ของโพรมด์ก็มีสติ๊กเกอร์สีฉูดฉาดแปะอยู่เต็ม ส่วนกระเป๋ากีตาร์ของบ้าป็นก็เป็นสีชมพูเจดแบล็กฟิงก์ บ้าป็นมันเป็นบลิงก์แบบตะโกนตั้งแต่หัวจรดเท้า

“ปิดเทอมมึงทำอะไรมาปะเนี่ย” บ้าป็นทักคำแรก จ้องโพรมด์ไม่วางตา

“อะไร” โพรมด์ชินที่ไอ้บ้าจ้องเขาใกล้ ๆ แบบนี้บ่อย ๆ ให้ทายว่ามันต้องทักหรืออำอะไรแน่ ๆ

“หน้ามึงมีความองรี พร็อกซียูนะ”

“เหร่อ” โฟร์มดสตัน ไม่คิดว่ารูปที่เลือกมาแต่งผมเมื่อเข้า
จะได้ผลขนาดนี้

“พูดจริง หน้ามึงละมุนเหมือนองรีอะ” ไอ้บ้าชมไม่หยุด
โฟร์มดเริ่มเซินจริงขึ้นมานิดหน่อย

“เหร่อ บ้า...จริงปะเนี่ย”

“จิ้งงง...ไม่เหมือนตรงไหนมึงเอาปากกามาวงเลย คิ้ว
ส่งตา ตาส่งคาง คางส่งอก ออกก็ส่งซูด ซูดมึงยังส่งไปที่ศอก
ศอกมึงยังส่งไปที่มือ มือยังลงไปที่เข่า เข่ามึงยังแดงกลับไป
ที่หน้า เขี่ย มึงหล่อขึ้นเลยอะ หรือมึงเซตผมวะ ภูซอถ่ายไว้
ได้ปะ เผื่อกูเซตตามมึง” โฟร์มดยิ้ม ยอมให้บ้าบินถ่ายรูปตัวเอง
สายตาเหลือบไปเห็นพวงกุญแจรูปพีลีส้าของเพื่อนห้อยอยู่ตรง
กระเป๋

“เฮ้ยมึง คอนแบล็กฟิงก์รอบหน้าชวนด้วยดิ” โฟร์มดบอก
แต่บ้าบินสตัน แต่ไหนแต่ไรโฟร์มดไม่เคยจะสนใจ

“อ้าว ก็อยากไปเป็นบลิงก์อย่างมึงบ้างไง เนี่ย...เดี๋ยวกู
ไปดูกับมึงสองคน”

ไม่ใช่แค่บลิงก์ที่โฟร์มดอยากเป็น เขาไปไหนมาไหนได้เอง
แล้ว ด้วยอิสระประมาณนี้ เขาจะเป็นอะไรก็ได้

“แปลกๆ” บ้าบินถึงขั้นไม่แน่ใจ

“แปลกอะไร เดี่ยวองรีไปดูด้วย” ขนาดโฟร์มดพูดเอง

ยังกระดากปากเอง

“จ๋า” บำบิ่นตอบแค่นั้น เลิกเรียกกองรีจนสับนาที่สุดท้าย
ก่อนถึงสถานีจุดหมาย

เสียงครูดของเบรกดั่งเอี้ยดอ้าดอันเป็นเอกลักษณ์ตอน
รถไฟเลี้ยวโค้งที่แยกปทุมวัน โพร้มดคิดว่าเขาพลาดอะไรไป
ตั้งเยอะกับเวลาและมุมมองจากเบื้องล่างที่เสียไปในแต่ละวัน
บนถนน นี่สินะสิ่งที่วัยรุ่นนั่งรถไฟมาโรงเรียนเห็นกัน ผู้คน
เดินไปมาขวกไขว่ ป้ายโฆษณาทั้งนิ่งและเคลื่อนไหว ห้าง
สรรพสินค้าที่อยู่ตรงนั้นตั้งแต่เขายังไม่เกิด ที่ดินเวนคืนรื้อทิ้ง
รอสรางห้างใหม่ และโรงหนังลิโด โรงหนังสแตนดอะโหล
นแห่งสุดท้ายที่ยังหลงเหลือมาตั้งแต่ยุคที่สยามมีโรงหนัง
สามโรง

“สถานีต่อไป...สยาม...ผู้โดยสารสามารถเปลี่ยนเส้นทาง
ไปสายสีลมได้ที่สถานีนี้ โดยประตูจะเปิดด้านขวา”

ผู้คนบนรถไฟเปลี่ยนอิริยาบถพร้อมกันด้วยท่วงท่า
เฉพา ท่วงท่าที่โพร้มดยังจับทางไม่ถูก แต่บำบิ่นหันนาไปก่อน
แล้ว ทุกคนเหมือนกลั่นหายใจพร้อมกัน รอให้รถจอดเทียบ
ชานชาลาแล้วประตูรถเปิดออกทางด้านขวา นี่จะเป็นครั้งแรก
ครั้งเดียวที่เขาจะเดอดำ ก่อนจะเคยชินเหมือนบำบิ่นที่ไม่ได้
มองว่ามันสำคัญยังไ้ กล่องกีตาร์แปะสติ๊กเกอร์หลากสี แค
ต้องเดินตามกระเป๋ากีตาร์สีชมพูแปร้นไปให้ทัน ก่อนฝูงชนที่

ไหลตามออกมาไล่หลังจะพรากเขาทั้งคู่ออกจากกัน แต่ตอนนั้นเองที่ไอ้บ้ามั่นออกวิ่ง ใจหนึ่งก็คิดอยากจะหยิกหลังมัน โพร้มดมองบ่าบิ่นที่สอดบัตรออกไปจากสถานีเรียบร้อย

ถึงคิวโพร้มดม จะสอดบัตรตามบ้าง แต่เครื่องกันเจ้ากรรมดันไม่ดูดบัตรของโพร้มดมเหมือนบัตรของบ่าบิ่น ยังไม่ทันที่จะคิดสงสัยว่าบ่าบิ่นใช้บัตรรายเที่ยวทำไม ตอนนั้นเองที่ช่องกันข้างๆ มีคนถือบัตรโดยสารรายเดือนสำหรับนักเรียน สีและลายเดียวกับที่โพร้มดมซื้อเมื่อเช้า เด็กหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่งเห็นโพร้มดมเก้ ๆ กัง ๆ สอดบัตรไม่เข้าสักที เลยหยุดแตะบัตรให้ดูว่าบัตรแบบนี้ตอนออกเขาไม่ได้ให้สอด แต่แค่แตะเบา ๆ

ทว่าความสนใจแรกของโพร้มดมไม่ใช่วิธีการออกจากสถานีตามประเภทบัตรที่ถูกต้อง แต่เป็นเล็บมือทั้งห้าของเจ้าของบัตรคนนั้นมากกว่า ทั้งเตะตาด้วยลวดลายสีสัน ทั้งส่วนที่งู้นขึ้นมาเป็นรูปเป็นร่างแปลกตานั่นอีก แถมยังอยู่บนมือผู้ชาย ผู้ชายวัยรุ่นในชุดนักเรียนรุ่นราวคราวเดียวกับเขา ให้ตายสิ ใครตัดผมทรงนั้นแล้วหล่อได้เท่านี้วะ คิ้วคดหนากับหน้าตางง ๆ นั้นอีก สวมสเวตเตอร์สีเดียวกับกางเกงนักเรียนทับเสื้อนักเรียน ที่สถานีสยาม ชุดนักเรียนแบบนี้ กางเกงสีนี้ มีโรงเรียนเดียวเท่านั้น จุดสามดวงบนปกเสื้อ น่าจะเป็นรุ่นพี่ ม.6 โรงเรียนสยามศึกษา ต้องโทษที่ ม.ปลายกับ ม.ต้นปล่อยกินข้าวเที่ยงคนละเวลาตลอดสามปีที่ผ่านมา โพร้มดมถึงไม่เคยเจอพี่สุดหล่อคนนี้นมาก่อน

โพรมดรีบกูลีกูจอตตะตึดบัตรออกจากสถานีสยามตาม
พี่ควัดกนั้นไป แต่แปลกใจที่พี่เขาหยุดทำอะไรสักอย่างที่ทาง
ออกของสถานี โพรมดยังจ้องพี่เขาไม่วางตา จนบ้าบิ่นวิ่ง
กลับมาลากโพรมดลงบันไดไปข้างล่าง โพรมดอดดดแต่ก็
ต้องตามบ้าบิ่นไป ทั้งให้พี่ควัดกเลิบบเจลอยู่ในความฝันกลางวัน
วาบหวามลมๆ แล้งๆ ต่อไป

“เฮ้ยน้อง...” ใครสักคนสะกิดเรียกจากด้านหลัง โพรมด
หันไปเจอพี่ควัดกคนเมื่อกี่ยืนยิ้มกรุ้มกรุ้ม

“...เมื่อกี้ถ่ายรูปติดน้อง สวยดี เอาปะ เดี่ยวแอร์ดร็อป
ให้”

“คือผม...ไม่ได้ใช้ไอโฟนนะพี่” โพรมดควักโทรศัพท์
แอนดรอยด์ของตัวเองออกมาโชว์เชินๆ

พื ม.6 ควัดกทำหน้าที่เสียดายแปลกๆ เมื่อได้ยินคำตอบ
แต่ก็ไม่ได้ตีอะไรต่อหลังจากนั้น โพรมดเดินหนีออกจากความ
กระอักกระอ่วนที่สถานีสยามพร้อมด้วยความรู้สึกแปลกใหม่ที่
โพรมดยังไม่เข้าใจค่อยๆ เบ่งบานขึ้นมาในใจ

COOL

3

กว่ามึงถูกชู้แล้ว

“มึงเขาคดหัวใจ รูปแรกในไอจีกู นี่เขาต้องการอะไรวะ”

โพรมัดหันไปยื่นไอแพดให้ไฟฟ้าที่นั่งโต๊ะข้างหลังดู นางมีคนจีบเยอะ น่าจะมีประสบการณ์ทำนองนี้มากที่สุด

“เขาก็มาอ่อยให้มึงสนใจเขาไง” ไฟฟ้ามองปราดเดียวก็อ่านเกมออก

“เรอะ” โพรมัดไม่เชื่อ บางทีไฟฟ้านางก็ฉีดยาเพื่อนตะพึดตะพือ

“ถ้าเขาคดหัวใจรูปล่าสุด มึงจะสนใจเขาเปล่านั้น...” ไฟฟ้ายิ้มกริ่มกริ่มก่อนจะยืนยัน “...กว่าเขาชู้* มึงแล้ว”

ถูกชู้สอย่งนั้นหรอ เวลาถูกชู้เป็นอย่างนี้เอง ความรู้สึก

* มาจากคำว่า choose หมายถึงเลือก

เลอค่านี้มันอะไรกัน อยากเช็ดแล้วสะบัดผมยาวให้ถึงเชียงใหม่
ที่เขาเป็นฝ่ายเดินมาทักก่อน โอ้จี่พี่เขาก็ทักหัวใจให้ก่อนซะด้วย
ไม่คิดว่าทรงผมองรีจะมีอานุภาพมากขนาดนี้ แล้วความรู้สึก
ปวดแสบนี่คืออะไร โพร้มดันจะยิ้มไม่หุบตั้งแต่ได้หัวใจนั้น
ของ Chian.wichianmas แล้ว ไอ้บ้าเอ๊ย กำลังแอบส่องโอ้จี่
อยู่ดี ๆ ก็ทักหัวใจมา ใจตรงกันซะมัด แล้วดูชื่อ เซียร์ วิเชียรมาศ
แมวอะไรคือตกเป็นบ้า น่ายักชิบหายเยย

โพร้มดเปิดหน้าจออินสตาแกรมของ Chian.wichianmas
มองท่าโพสแบบตั้งใจเฟลของไอ้ตัวแมวยักษ์ ซ่อนกับบทเรียน
วิชาภาษาจีนเบื้องต้น เนื่องจากเป็นยุคสมัยแห่งมัลติทาสกิง
เพื่อนทุกคนในห้องเรียนเลยจะเรียนอย่างเดียวยังไม่ได้ ทุกคน
มีทักษะใหม่ในการใช้เวลาในห้องเรียนให้เกิดประโยชน์นอก
ห้องเรียนมากที่สุดโดยไม่ให้อาจารย์รู้

โพร้มดกล้าเปิดโอ้จี่ส่องผู้ เพราะขนาดบ้านที่เพิ่งได้รับ
เลือกเป็นหัวหน้าห้องที่นั่งข้าง ๆ ก็เปิดวิดีโอสอนเต้นโคฟตาม
ฟลีซ่าเพลงใหม่ โพร้มดไม่อยากทักท้วงให้เสียกำลังใจ ไอ้บ้า
จะดูคลิปสอนเต้นไปทำไม ในเมื่อมันไม่เคยคิดจะลุกขึ้นเต้น
จริง ๆ จัง ๆ เลยสักที

ส่วนไฟฟ้า อีเจี๊ยะประจำกลุ่ม น่าจะกำลังเปิดหน้าช้อปปิง
เครื่องสำอางออนไลน์ ตั้งแต่พ่อแม่มาขออนุญาตครูให้ไว้ผมยาว
ตอน ม.2 ไฟฟ้ามันก็สวยขึ้นเรื่อย ๆ มันบอกเพื่อน ๆ ตั้งแต่

ตอนนั้นที่กำลังปรึกษาหมอเทกฮอร์โมนเพื่อจะได้เป็นทรานส์ ตอนนั้นโรงเรียนถามพ่อแม่ว่าอยากจะย้ายมันไปโรงเรียนสหศึกษาไหม จะได้ไว้ผมยาวและแต่งเครื่องแบบนักเรียนหญิงได้โดยไม่ตะขิดตะขวงอะไร ไฟฟ้าตอบพ่อแม่ว่าอยากอยู่กับเพื่อนกลุ่มเดิม เพราะสนิทกันไปแล้ว แต่โฟร์มดกับบ๊าบินแอบเมาท์ลับหลังมันว่า ไฟฟ้าไม่อยากย้ายโรงเรียนเพราะมันแอบชอบไอ้เฒ่าที่นั่งข้างๆ ตั้งแต่ ม.ต้นมากกว่า ถึงตอนนี้ปากไฟฟ้าจะบอกว่าคิดกับเฒ่าเป็นเพื่อน แต่โฟร์มดกับบ๊าบินก็เชียร์ให้คุนี่ได้กันอยู่

ซึ่งถามว่าตอนนั้นไอ้เฒ่ารู้ไหม บ๊าบินว่าไม่น่า มันเป็นแวนอินโทรเวิร์ต เสียบๆ ซื่อๆ และจริงใจ ไม่ชอบมีปัญหากับใคร แถมเก่งเรื่องดนตรีหาตัวจับยาก มีพรสวรรค์ฟังเพลงที่เดียวก็แกะคอร์ดแกะโน้ตได้หมด ยิ่งเสียงร้องทุ้มๆ มีเสน่ห์เกินต้านใครได้ยินต้องมีหลง ไอ้เฒ่าตอนเด็กมันดูไม่ได้เลย แต่พอขึ้น ม.3 ดันหล่อขึ้นมาเฉย หน้าตาดีจัด จัดว่าหล่อเกินเรื่องคนหนึ่ง ถ้าได้อาบน้ำแต่งตัวดีๆ ยิ่งส่วนสูงที่ยืดตัวพุ่งพรวดขึ้นมาหลังไปเล่นกีฬาป็นหน้าผาจำลองนั่นอีก อย่างที่บอก มันคือคนหล่อแต่ทำตัวไม่หล่อ มันคิดว่าเจ๊นู่น รุ่นพี่โรงเรียนเดียวกับเพี้ยฟางแก้ว ชอบมันที่จิตใจ มันคิดว่าจะคบกับพี่เขาจนถึงวันแต่งงาน บ๊าบินว่าเจ๊นู่นไม่น่ารอเฒ่าถึงวันนั้น ถ้าเฒ่ายังแอบหล่อ่งๆ และเฒ่าแต่จะป็นหน้าผาอยู่อย่างนี้

เพื่อนอีกสองคนในกลุ่มแบตเต้ม 100% คือฉวนกับไม้

สองคนนี้ถูกย้ายห้องมาเรียนกับพวกโฟร์มดตอน ม.3 สนิทกัน เพราะโฟร์มดจะฟอร์มวงดนตรีแล้วพวกมันสองคนดันเล่นดนตรีได้ เล่นเก่งด้วย ใ้โ้ไม่จะโพงผาง ห่าม ๆ ชอบพูดคำหยาบกับพูดสองแง่สองง่าม ถึงจะปากดีแต่โดยเนื้อแท้แล้วมันไม่ได้มีพิษภัยอะไร ถ้าให้เดาหน้าจอกของไม่น่าจะแซ่ดคุยกับแยมเห็นตัวติดกันแฉ ชอบชวนกันไปดู *ดาบพิฆาตอสูร* ที่โคเวิร์กกิง-สเปซอยู่บ่อย ๆ ไม่รู้จะดูอะไรกันนักหนา น่าจะดูวนไปตั้งแต่ซีซั่นแรก ชวนกันไปดูทุกวี่ทุกวัน สงสัยจะชอบดูมาก

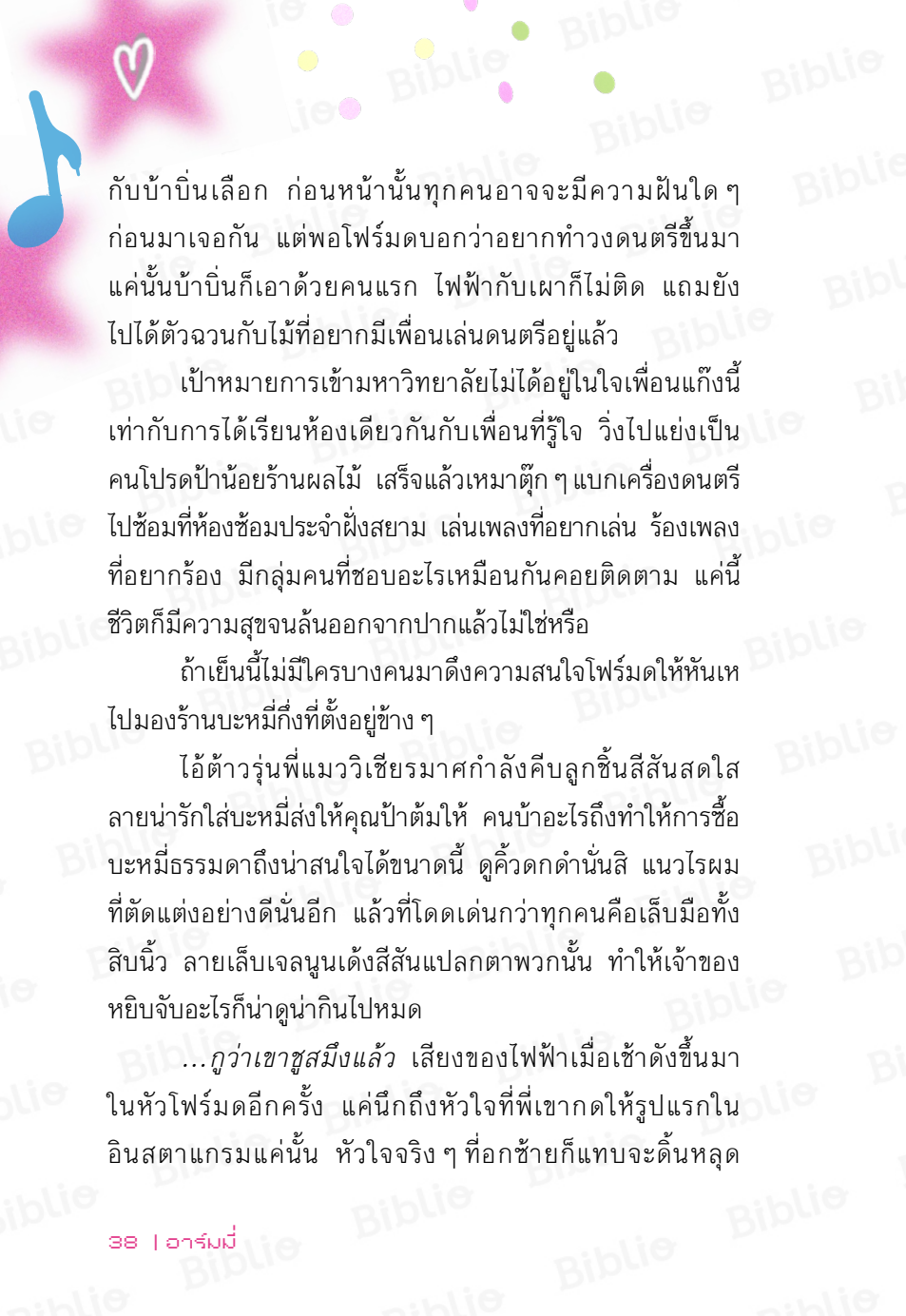
และคนสุดท้ายที่หน้าจอเปิดดูสเปิร์กธูเปอร์คาร์คือฉวนแวนอีกคนในกลุ่ม แต่บ๊าบินนิยามฉวนว่าเป็นแวนเนิร์ดปากหมา ใ้ฉวนค่อนข้างจะซี้ไวยวายเป็นปากหมาถ้าอยู่กับคนไม่สนิท แต่ถ้าอยู่กับกลุ่มแก๊งแล้วละก็ มันก็ยิ่งไวยวายเป็นปากหมา แต่เพิ่มห่อข่าวกระจายเสียงเข้ามา ใครทำอะไรที่ไหนเมื่อไร มันรู้หมด เรื่องในโรงเรียน เรื่องโรงเรียนอินเตอร์ฝั่งตรงข้าม หรือแม้กระทั่งเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั่วสยาม ใ้ฉวนถามได้ตอบได้ราวกับอับดุล ส่วนเวลาอยู่กับมิลก์แฟนมัน มันจะกลายเป็นลูกแมวน้อยซี้ฉอน เสียงสองเสียงสามมาทันที มิลก์ให้ทำอะไร มันทำให้หมด เท่าที่โฟร์มดรู้ คู่นี้คบกันนานมาก เพราะฉวนในโหมดแฟนน่ารักน่าเอ็นดูไม่เบา ถึงแม้ในโหมดเพื่อนมันจะซี้ไวยวายเป็นปากหมา

เสียงอดหมดเวลาเรียน ทุกคนรีบถอดปลั๊กออกจาก

แท่นชาร์จของกลุ่มที่มีช่องเสียบติดชื่อของแต่ละคน FOU4MOD BAABIN FAIFA PAO CHUAN และ MAI เพราะเต้าปลั๊กเสียบไฟฟ้า ๆ ที่บ้านนี้ซื้อมาให้เพื่อน ๆ ใช้นี่ละ ตอนที่โฟร์มดให้เสนอชื่อวงคนละชื่อเพื่อโหวต เผามันมั่วแต่จะชาร์จแบตเตอรี่ไม่มีส่วนร่วมกับเพื่อน พอไฟฟ้าโวยวายคาดคั้นให้มันคิดชื่อวงมันก็อ้างว่ารอชาร์จไอแพดให้แบตเตอรี่เต็ม 100% ก่อน ไอ้ฉวนดันชอบชื่อนี้ บ้านนี้ก็บ้าจี้ มีโฟร์มดกับไฟฟ้าที่ไม่ชอบ ส่วนไอ้ฉวนมันยังงี้ก็ได้ ฉวนเลยจับมือมันยกเป็นสี่ต่อสอง เลยได้ชื่อว่า “แบตเตอรี่ 100%” ตั้งแต่นั้น

ทุกเย็นหลังเลิกเรียนโฟร์มดกับเพื่อนจะรีบวิ่งไปร้านขายผลไม้หน้าโรงเรียน แข่งกันเป็นคนโปรดของป้าน้อย ใครที่ป้าน้อยรักมากกว่า ป้าจะใส่ผงชูรสในพริกเกลือแถมให้เยอะ ๆ ว่าบุญว่าบาป พริกเกลือผลไม้ร้านป้าอร่อยอูมามิกว่าร้านอื่น ในกรุงเทพฯ จนหาตัวจับยาก บ้านถึงกับบอกว่า ป้าน้อยแกลเคยเป็นเซฟมิชลินสตาร์เก๊ยฉินตัวมาขายผลไม้เอาสังคมแต่ไอ้ฉวนบอกว่าแท้จริงแล้วป้าแกลเป็นประธานบริษัทแถวนี่มาขายผลไม้เพื่อตามหาลูกชายที่พลัดพรากกันสิบห้าปี ก่อนจะรู้ว่าความจริงแล้วคือไอ้ฉวนปากหมา ป้าแกลเลยขายผลไม้ต่อไม่ยอมรับมันเป็นทนายท เพราะกลัวหุ้นบริษัทจะตก

โฟร์มดชอบเอเนอร์จีของแก๊งนี้มาก ดีใจที่พอขึ้น ม.ปลายพวกมันก็เฮโลขึ้นมาเลือกเรียนห้องศิลป์-จีนอย่างที่โฟร์มด

กับบ้านเลือก ก่อนหน้านั้นทุกคนอาจจะมีความฝันใด ๆ ก่อนมาเจอกัน แต่พอโฟร์มดบอกว่าอยากทำวงดนตรีขึ้นมา แค่นั้นบ้านก็เอาด้วยคนแรก ไฟฟ้ากับเผาก็ไม่ติด แถมยังไปได้ตัวฉวนกับไม้ที่อยากมีเพื่อนเล่นดนตรีอยู่แล้ว

เป้าหมายการเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้อยู่ในใจเพื่อนแก๊งนี้ เท่ากับการได้เรียนห้องเดียวกันกับเพื่อนที่รู้จัก วังไปแย่งเป็นคนโปรดบ้านน้อยร้านผลไม้ เสร็จแล้วเหมาตุ๊ก ๆ แบกเครื่องดนตรี ไปซ่อมที่ห้องซ่อมประจำฝั่งสยาม เล่นเพลงที่อยากเล่น ร้องเพลงที่อยากร้อง มีกลุ่มคนที่ชอบอะไรเหมือนกันคอยติดตาม แค่นี้ชีวิตก็มีความสุขจนล้นออกจากปากแล้วไม่ใช่หรือ

ถ้าเย็นนี้ไม่มีใครบางคนมาดึงความสนใจโฟร์มดให้หันเหไปมองร้านเบะหมี่กึ่งที่ตั้งอยู่ข้าง ๆ

ไฉ่ตัวรุ่นพี่แมววิเชียรมาศกำลังคืบลูกชิ้นสีสนสดใส ลายนารักใส่เบะหมี่ส่งให้คุณป่าตัมให้ คนบ้าอะไรถึงทำให้การซื้อเบะหมี่ธรรมดาถึงน่าสนใจได้ขนาดนี้ ดูคิ้วตกดำนั่นสิ แนวโฉมที่ตัดแต่งอย่างดีนั่นอีก แล้วที่โดดเด่นกว่าทุกคนคือเล็บมือทั้งสิบนิ้ว ลายเล็บเจลनुनแดงสีสนแปลกตาพวกนั้น ทำให้เจ้าของหยิบจับอะไรก็น่าดูน่ากินไปหมด

...กว่าเขาซุสมึงแล้ว เสียงของไฟฟ้าเมื่อเข้าดั่งขึ้นมาในหัวโฟร์มดอีกครั้ง แค่นี้ถึงหัวใจที่พี่เขากดให้รูปแรกในอินสตาแกรมแค่นั้น หัวใจจริง ๆ ที่อกซ้ายก็แทบจะดิ้นหลุด

ออกมาด้นพราดๆ ให้อู้อแล้วรู้รดในหม้อต้มบะหมี่

โพร้มดลิ่งเลวจะทักพี่เขาดีไหม ยึกๆ ยักๆ อยู่นั่น เพราะคิดว่าโดยส่วนตัว ตัวจริงๆ ตัวเป็นๆ แล้ว ต่างฝ่าย ต่างยังไม่รู้จักกัน ทั้งยังคงเด้อและสะเหล่อถ้าเข้าไปทักโดยไม่มี ใครแนะนำให้อู้อัก แกมเมื่อเข้าด้นบอกพี่เขาไปแล้วด้วยว่าตัวเอง ไม่มีแอร์ดริบ พี่เขาอาจจะเข้าใจว่าโพร้มดปฎิเสธพี่เขาไปแล้ว หรือพี่เขาอาจคิดว่าโพร้มดไม่ชอบพี่เขาไปแล้ว พี่เขาอาจจะแค่ เข้ามาส่องว่าไอน้องที่มันหน้ากล่าปฎิเสธพี่เขาคือใครกัน แล้ว ด้นบังเอิญมือลั่นก็แค่นั้น ไม่เห็นต้องคิดมากเลย... *กว่าเขาซุสมีง แล้ว* พอเลยเสียงในหัวตัวดี ย ถ้าพี่เขาซุสจริง ทำไมพี่เขาไม่เดิน เข้ามาทักอีกละ สุดท้ายเท่าที่ลิ่งเลี้ยกยักของโพร้มดก็ตัดสินใจ กระโดดขึ้นรถตุ๊กๆ ตามเพื่อนไป แต่ยังไม่วายใช้กล้องหน้าหลังซูม ของโทรศัพท์แอนดรอยด์แอบส่องดูพี่วี่เซียร์มาศคนคู เห็นพี่เขา ก็ยกมือถือขึ้นมาแอบถ่ายรูปพี่ ม.5 อีกคนที่มายืนซื้อบะหมี่กึ่ง

“เฮ้ย เมื่อก็ถ่ายรูปติด เอาปะ เตียวแอร์ดริบไปให้”

ซัดเลย เป๊ะทุกคำ ไอ้พี่วี่เซียร์มาศคนเหี้ย ไอ้สัส มีง ไม่ได้ทำอย่างนี้กับโพร้มดคนเดียวนี้หว่า

รถตุ๊กๆ ค่อยๆ แล่นออกจากหน้าโรงเรียนไป ทิ้งให้ แมวเล็บเจลได้ตะบหนุตัวใหม่ หนูโพร้มดเลนก ต้องรับหลบ กลบเกลื่อนทำเป็นเซลฟี่กับบ้านก่อนที่ไอ้พี่วี่เซียร์มาศจะหันมา เห็นว่าโพร้มดมีเซางอกออกจากหัว

ความรักอันซุกซ่อนของวัยรุ่นยุคสยามสแควร์และสี่เลิเบล

“โฟรมด” เด็กหนุ่มมัธยมปลายที่เริ่มขับรถไฟไฟฟ้าไปโรงเรียนเอง เขาพบกับ “เชียร์” รุ่นพี่รูปหล่อที่ดึงดูดเข้าสู่โลกของการทำเลิเบล ความหยอกล้อยั่วเย้าของเชียร์ทำให้โฟรมดคิดไปเกินคนคุย แต่โฟรมดก็รู้ว่าเชียร์มี “บ๊ว” หนุ่มลูกครึ่งต่างโรงเรียนคนสนิทคอยอยู่ในใจ โดยมี “บ้านั่น” ตั้งศิลปินเกาหลีสเพื่อนซีโฟรมดที่เฝ้ามองความสัมพันธ์นี้อยู่เรื่อยๆ นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้นของความยุ่งเหยิงที่พวกเขาทั้งสองต้องพบเจอก่อนจะเรียนรู้และเติบโต ...

“เดี๋ยวเนะ เริ่มซักไม่แม่ใจละ พี่กับผมนี่เขาเรียกสถานะอะไรนะ” โฟรมดถาม เชียร์นั่งคิดอยู่นาน “ไม่รู้...สถานะ...ไม่มีสถานะไปก่อนแล้วกัน แกโอเคปะ”

ดัดแปลงจากซีรีส์ของ LOOKE สุนิยายโดย “อาร์มมี” นักเขียนร่วมสมัยแห่งยุค เจ้าของผลงานรางวัลซีไรต์และนิยายขายดีที่จะทำให้เรื่องรักวัยรุ่นในสยามสแควร์และจิตวิญญาณแห่งเลิเบลกลับมาอีกครั้ง พบกับ *GELBOYS สถานะก๊ิกใจ* ในรูปแบบนิยายที่แตกต่าง สำรวจความรู้สึกของตัวละครที่ยังไม่เคยเอ่ยถึง และเพิ่มความสนุกปนเจ็บจี๊ดยิ่งขึ้นไปอีก

หมวดวรรณกรรมร่วมสมัย

456 บาท

Cover Illustration:
Jelda Land

Cover Design:
Kanchitrawat Somchok